

Плахотнік О. В.,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри правосуддя
юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

Краснова О. К.,
студентка 2 курсу ОР «Магістр»
юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

УДК 343.1

ЗАКОННЕ ЗАТРИМАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

У статті досліджуються проблемні питання законного затримання. Законне затримання за ст. 207 Кримінального процесуального кодексу України закріплює право кожного на законне затримання без ухвали слідчого судді, суду будь-якої особи, крім осіб, зазначених у статті 482 Кримінального процесуального кодексу України. Це право надається не уповноваженим службовим особам і визначається як законне затримання.

Метою статті є аналіз законодавства щодо визначення правової сутності законного затримання, визначення суб'єктів, які мають право здійснювати законне затримання без ухвали слідчого судді, суду, внесення пропозицій щодо подолання тягаря проблем, що стоять перед інститутом затримання з метою удосконалення чинного КПК України та правозастосовної практики.

Розглядається процесуальний статус затриманої особи, фактичне та процесуальне затримання. Процесуальна відмінність «законного затримання» та «затримання уповноваженою службовою особою» породжує низку питань щодо термінологічного визначення законності затримання без ухвали слідчого судді, суду та визначену законність затримання наперед. Розглядаються ризики під час законного затримання, що можуть виникати у процесі затримання підозрюваної особи. Зазначається, що інститут подібного затримання існує в інших державах та порівнюється сучасне законне затримання з КПК України 1960 року. Розглядається негайність доставлення затриманої особи та безпосередній момент затримання. Вказується, що законне затримання, яке здійснюється не уповноваженими служ-

бовими особами (громадянами), відповідно до КПК України та затримання уповноваженими службовими особами згідно з чинними законами України подібні у визначенні законності затримання. Розглядається превентивне затримання та затримання на території дипломатичних представництв, консульських установ України, на повітряному, морському чи річковому судні, що перебуває за межами України під прапором або з розпізнавальним знаком України, якщо це судно приписане до порту, розташованого в Україні. Зазначається, що законність затримання без ухвали слідчого судді, суду не може бути визначено законним затриманням наперед. Вказується на необхідність судового контролю у будь-якому затриманні. Вносяться пропозиції щодо вирішення проблемних питань законного затримання та удосконалення процесуального законодавства.

Проблеми законного затримання необхідно вирішувати шляхом внесення системних змін до чинного кримінального процесуального законодавства. Головним чинником при визначенні законності затримання без ухвали слідчого судді, суду повинна бути подальша перевірка такого затримання судом. Без судового контролю жодне затримання не може визнаватися законним наперед. Інші види затримань за законами України здійснюються уповноваженими службовими особами відповідно до зазначених нормативно-правових актів і за змістом також є законними затриманнями, якщо інше не буде встановлено судом.

Ключові слова: законне затримання, затримання не уповноваженими службовими особами, превентивне затримання, фактичне та процесуальне затримання, затримання на території дипломатичних представництв, консульських установ України, на повітряному, морському чи річковому судні, що перебуває за межами України під прапором або з розпізнавальним знаком України, якщо це судно приписане до порту, розташованого в Україні, судовий контроль за затриманням.

Затримання без ухвали слідчого судді, суду у кримінально-процесуальному праві є надзвичайно актуальним як для виконання завдань кримінального провадження, так і при визначенні законності обмеження прав затриманих з додержанням визначеної правової процедури. Загалом існує багато наукових думок із приводу визначення затримання, видів затримання та статусу затриманого. Сьогодні немає єдиного підходу до розуміння процесуального статусу «затриманого» з визначенням його процесуальних прав як учасника кримінального провадження, так і самого визначення «законного затримання». Втім, місце інституту затримання в правовій системі України є значним, адже саме від успішності, ефективності та законності здійснення процедури затримання здебільшого залежить успіх виконання завдань кримінального провадження. Незважаючи на те, що «законне затримання-фактичне затримання» за ст. 207 Кримінального процесуального кодексу України відрізняється від «затримання уповноваженою службовою особою – процесуальне затримання»

за ст. 208 КПК України за суб'єктами, які мають право здійснювати затримання, законне затримання за ст. 207 КПК України містить визначену процедуру, що одночасно вказує на процедурний характер такого затримання. Суб'єктом, який має право здійснювати затримання без ухвали слідчого судді, суду, є «кожен». На жаль, КПК України не дає визначення і цього терміна. Можна припустити, що йдеться про громадян України, іноземців та осіб без громадянства, але, на нашу думку, перелік суб'єктів, які мають право здійснювати визначений вид затримання з позиції законності, набагато ширше.

Ураховуючи виокремлення затримання за суб'єктами, доцільно дослідити інститут процесуального затримання загалом та визначити законність затримання без ухвали слідчого судді, суду. У цьому контексті важливим є дослідження сутності законного затримання в системі українського законодавства через призму проблемних питань, які постають перед інститутом законного затримання, та пошук шляхів вирішення таких проблем.

Дослідженням проблематики законного затримання займалися різні вчені – про-

цесуалісти, серед яких: А. М. Мельник, О. В. Шульга, О. П. Кучинська, А. Ю. Сердечна, А. В. Мельниченко, О. І. Білоусов, С. М. Смоков, І. В. Гловюк та інші.

Метою статті є аналіз законодавства щодо визначення правової сутності законного затримання, визначення суб'єктів, які мають право здійснювати законне затримання без ухвали слідчого судді, суду, внесення пропозицій щодо подолання тягара проблем, що стоять перед інститутом затримання з метою удосконалення чинного КПК України та правозастосовної практики.

Коли йдеться про законне затримання, слід зазначити, що ст. 207 КПК України не дає визначення терміну «законне затримання» без ухвали слідчого судді, суду. Сутність законного затримання можна визначити з самого змісту ст. 207 КПК України. Так, законне затримання – це право кожного на затримання без ухвали слідчого судді, суду будь-якої особи, крім осіб, зазначених у статті 482 цього Кодексу: при вчиненні або замаху на вчинення кримінального правопорушення, безпосередньо після вчинення кримінального правопорушення чи під час безперервного переслідування особи, яка підозрюється у його вчиненні¹. Отже, законним є затримання, що здійснюється із дотриманням умов, визначених у ст. 207 КПК України.

Процесуальна відмінність «законного затримання» та «затримання уповноваженою службовою особою» породжує низку питань щодо термінологічного визначення законності затримання без ухвали слідчого судді, суду. Поділяються такі затримання на уповноважених службових осіб та неуповноважених службових осіб (громадян України, іноземців та осіб без громадянства), які мають право здійснювати затримання. На нашу думку, затримання уповноваженою службовою особою відповідно до ст. 208 КПК України законне, якщо воно здійснюється

згідно з встановленою КПК України процесуальною формою.

Процесуальний порядок законного затримання містить вимогу щодо обізнаності та застережень для тих осіб, які мають право на законне затримання. Згідно ч. 3 ст. 207 КПК України кожен, хто не є уповноваженою службовою особою (особою, якій законом надано право здійснювати затримання), і затримав відповідну особу в порядку, передбаченому частиною другою цієї статті, зобов'язаний негайно доставити її до уповноваженої службової особи або негайно повідомити уповноважену службову особу про затримання та місцезнаходження особи, яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення.

Фактично законне затримання відбувається до початку кримінального провадження і може містити відповідні ризики. Порушення процесуального порядку законного затримання, яке здійснюється не уповноваженою службовою особою, може поставити під сумнів законність затримання. Ризики щодо помилковості в оцінці вчиненого злочину підозрюваною особою, не встановлення затриманої особи, порушення порядку тимчасового вилучення майна, порушення порядку повідомлення про затримання, умисне заподіяння особі, що вчинила злочин, тяжкої шкоди, яка явно не відповідає небезпечності посягання або обставинці затримання злочинця, перевищення заходів, необхідних для затримання злочинця, можуть поставити питання про відповідальність особи, яка здійснила таке затримання. Саме тому процес законного затримання без ухвали слідчого судді, суду потребує обізнаності у діях та розуміння значення своїх дій кожного, хто здійснює таке затримання.

Цей інститут також існує у правових системах інших держав. Зокрема, аналогічні за сутністю положення містять: ст. 73 КПК Франції², ст. 109 КПК

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI <<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>> дата звернення 15.12.2018.

² Кримінальний процесуальний кодекс Франції <<https://wipolex.wipo.int/ru/legislation/details/14295>> дата звернення 15.12.2018.

Республіки Білорусь¹, ст. 130 КПК Республіки Казахстан², ст. 168 КПК Республіки Молдова³, ст. 127 Кодексу кримінального процесу Німеччини⁴. Інститут законного затримання є досить поширеним у міжнародній практиці.

Варто звернути увагу на вимогу щодо «безпосередності», зазначену у п. 2 ч. 2 ст. 207 КПК України. У світовій практиці затримань вона не нова. Як слушно зауважує А. М. Мельник, «безпосередність» можна тлумачити за аналогією з правилом «присутності» (in the presence requirement) в американській моделі затримання без дозволу суду. Важливим також є поняття «негайність», зазначене в ч. 3 ст. 207 КПК України: «Кожен, хто не є уповноваженою службовою особою (особою, якій законом надано право здійснювати затримання) і затримав відповідну особу в порядку, передбаченому частиною другою цієї статті, зобов'язаний негайно доставити її до уповноваженої службової особи або негайно повідомити уповноважену службову особу про затримання та місцезнаходження особи, яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення». Щодо цього А. В. Мельниченко зауважує, що закон вказує на те, що особа, яка здійснила законне затримання згідно зі ст. 207 КПК України, зобов'язана негайно доставити її до уповноваженої службової особи або негайно повідомити уповноважену службову особу про затримання та місцезнаходження особи, яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення. Проте наскільки негайно ці дії можуть бути проведені, у кожній окремій ситуації може бути по-різному.

Саме тому поняття негайності потребує більш чіткого визначення⁵.

Окремо варто розглянути момент затримання згідно зі ст. 207 КПК України. У цьому випадку варто розділити фактичне та процесуальне затримання. Оскільки особа вважається затриманою лише з моменту, коли вона силою або через підкорення наказу змушена залишатися поряд із уповноваженою службовою особою чи у визначеному нею приміщенні (ст. 209 КПК України), таке затримання можна віднести до процесуального затримання і воно не поширюється на неуповноважених службових осіб. Тому визначення моменту законного затримання пов'язане з моментом процесуального затримання, що об'єднує визначені види затримань.

В Україні інститут затримання існував у КПК України 1960 року. Зокрема, у ст. 94 зазначалося, що приводом до порушення кримінальної справи було «повідомлення представників влади, громадськості або окремих громадян, які затримали підозрювану особу на місці вчинення злочину». КПК України 1960 року зазначав можливість затримання підозрюваних осіб, але окремо не містив норму законного затримання. Оскарження затримання було передбачене ст. 106 КПК України 1960 року. Зазначалося, що «у разі оскарження затримання до суду скарга затриманого негайно надсилається начальником місця попереднього ув'язнення до суду... За результатами розгляду суддя виносить постанову про законність затримання чи про задоволення скарги і визнання затримання незаконним».

Зазначене вище дозволяє дійти висновку, що у КПК України 1960 року

¹ Кримінально-процесуальний кодекс Республіки Білорусь <<http://kodeksy.by/ugolovno-processualnyy-kodeks/statya-109>> дата звернення 15.12.2018.

² Кримінально-процесуальний кодекс Республіки Казахстан <https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=31575852#pos=2515;-50> дата звернення 15.12.2018

³ Кримінально-процесуальний кодекс Республіки Молдова <pravo.org.ua/files/____.pdf> дата звернення 15.12.2018.

⁴ Кримінально -процесуальний кодекс Федеративної Республіки Німеччина <<dejure.org/gesetze/StPO/127.html>> дата звернення 15.12.2018.

⁵ А Мельниченко, 'Основні аспекти порушення прав особи під час здійснення затримання' (2016) 3 *Вісник кримінального судочинства* <http://vkslaw.knu.ua/images/verstka/3_2016_Melnichenko.pdf> дата звернення 15.12.2018.

затримання громадянами підозрюваної особи було передбачено Кодексом. За фактом затримання потрібно було скласти протокол органом дізнання, слідчим. Законність затримання встановлювалась судом. Сучасне становище законного затримання у КПК України інше. Законним затриманням визначається затримання за ст. 207 КПК України. Але чи можна визнавати затримання без ухвали слідчого судді, суду законним наперед? Переконані, що законність затримання повинна встановлюватися судом.

Розглядаючи законне затримання, можна погодитися з класифікацією А.Ю. Сердечної, яка виділяє два види законного затримання: 1. Порядок здійснення першого виду передбачений безпосередньо у ст. 207 КПК України. 2. Законне затримання, яке зобов'язані здійснювати громадяни чи співробітники правоохоронних органів, керуючись відповідними законами (звідси і термін – «законне затримання»)¹. Така класифікація впливає із сутності поняття законного затримання, тобто законне затримання можна тлумачити як «законне затримання», передбачене КПК України, та як «законне затримання», передбачене іншими законами України.

Законне затримання, яке може здійснюватися співробітниками правоохоронних органів, керуючись відповідними законами, є значно ширшим, оскільки охоплює досить великий обсяг нормативно-правових актів. Так, у цьому контексті доцільно розглянути законне затримання як затримання, яке здійснюється відповідно до законів України «Про Національну поліцію», «Про контррозвідувальну діяльність», «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного

кордону», «Про боротьбу з тероризмом». Превентивне затримання особливо популяризувалося в останні роки з початком в Україні АТО (тепер – Операція Об'єднаних Сил). Слід зазначити, що одночасно з уведенням поняття превентивного затримання КПК України був доповнений новим розділом IX «Особливий режим досудового розслідування в умовах воєнного, надзвичайного стану або у районі проведення антитерористичної операції». Цей режим фактично полягає у наданні прокурору повноважень, які в загальному випадку віднесені до компетенції слідчого судді, в тому числі щодо обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на строк до 30 діб до осіб, які підозрюються у вчиненні злочинів, передбачених статтями 109–114–1, 258–258–5, 260–263–1, 294, 348, 349, 377–379, 437–444 Кримінального кодексу України.

Більш детально порядок превентивного затримання регулює Інструкція про порядок превентивного затримання у районі проведення антитерористичної операції осіб, причетних до терористичної діяльності, та особливого режиму досудового розслідування в умовах воєнного, надзвичайного стану або у районі проведення Антитерористичної операції від 26 серпня 2014 року. Превентивне затримання здійснюється за вмотивованим рішенням начальника Головного управління (управління) Служби безпеки України або начальника територіального органу Національної поліції за згодою прокурора та без ухвали слідчого судді, суду. Копія рішення про превентивне затримання особи, причетної до терористичної діяльності, на строк понад 72 години невідкладно надається затриманій особі, а також негайно направляється до слідчого судді, суду відповідної юрисдикції разом із клопотанням про обрання належного запобіжного заходу стосовно відповідної особи².

¹ А Сердечна 'Затримання особи у кримінально- процесуальному законодавстві та особи, уповноважені його застосовувати' (2016) 40 <http://www.visnyk-juris.uzhnu.uz.ua/file/No.40/part_2/32.pdf> дата звернення 15.12.2018.

² Наказ МВС, ГПУ, СБУ № 872/88/537 від 26.08.2014 Інструкція про порядок превентивного затримання у районі проведення антитерористичної операції осіб, причетних до терористичної діяльності, та особливого режиму досудового розслідування в умовах воєнного, надзвичайного стану або у районі проведення антитерористичної операції <<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1038-14>> дата звернення 15.12.2018.

Крім цього, необхідно звернути увагу на ще один вид законного затримання. Це затримання на території дипломатичних представництв, консульських установ України, на повітряному, морському чи річковому судні, що перебуває за межами України під прапором або з розпізнавальним знаком України, якщо це судно приписане до порту, розташованого в Україні. Цей вид затримання здійснюється керівником дипломатичного представництва чи консульської установи України та капітаном судна України, регулюється цей вид затримання чинним процесуальним законодавством, а саме ст. 522 КПК України.

Можна стверджувати, що спектр проблем пов'язаних з законним затриманням є досить широким. На нашу думку, доцільно виділити наступні проблеми інституту законного затримання: 1) запутаність, яка впливає з тлумачення поняття законного затримання. Відповідно до цього складається хибне враження про те, що законним затриманням є лише затримання, що здійснюється відповідно до ст. 207 КПК України; 2) проблема визначення моменту законного затримання; 3) поняття «негайність» доставлення затриманого до уповноваженої особи не має часових меж; 4) превентивне затримання. В першу чергу мається на увазі те, що строк затримання понад 72 години, але не більше 30 діб суперечить ст. 29 Конституції України та с. 5 Європейської Конвенції; 5) відсутність чіткого визначення в кримінальному процесуальному законодавстві статусу затриманого.

З огляду на зазначене вище доцільними видаються наступні пропозиції: 1) присвоїти іншу назву ст. 207 КПК України «Затримання не уповноваженими службовими особами», щоб уникнути неправильного трактування змісту законності затримання; 2) види затримань об'єднати в межах одного розділу КПК України та назвати його «Затримання за підозрою вчинення кримінального пра-

впорущення»; 3) визначити фактичний момент затримання за підозрою моментом затримання; 4) визначити час, протягом якого особа може бути обмежена в реалізації свого права на свободу пересування шляхом затримання не уповноваженою особою не більше 2-х годин; 5) обмежити термін превентивного затримання в межах, передбачених Конституцією України, на 72 години; 6) визначити процесуальний статус затриманого не як підозрюваного, а як затриманого за підозрою.

Законність затримання без ухвали слідчого судді, суду не може визначатися наперед. Таке затримання в обов'язковому порядку повинно бути перевірено судом у межах *судового контролю* за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні.

Законне затримання є надзвичайно важливим для досягнення завдань кримінального провадження. Процес законного затримання без ухвали слідчого судді, суду потребує обізнаності у діях та розуміння значення своїх дій кожного, хто здійснює таке затримання. Законне затримання можна тлумачити як «законне затримання», передбачене КПК України, та як «законне затримання», передбачене іншими законами України. З цього випливає, що перелік суб'єктів, які мають право здійснювати законне затримання, значно ширший, ніж подано у ст. 207 КПК України. Проблеми законного затримання необхідно вирішувати шляхом внесення системних змін до чинного КПК України. Головним чинником при визначенні законності затримання без ухвали слідчого судді, суду повинна бути подальша перевірка такого затримання судом. Без судового контролю жодне затримання не може визнаватися законним наперед. Інші види затримань за законами України здійснюються уповноваженими службовими особами відповідно до зазначених нормативно-правових актів і за змістом також є законними затриманнями, якщо інше не буде встановлено судом.

REFERENCE LIST

LIST OF LEGAL DOCUMENTS

1. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Federatyvnoi Respubliky Nimechchyny [Criminal Procedural Code of the Federal Republic of Germany] <dejure.org/gesetze/StPO/127.html> accessed 15.12.2018 (in German).
2. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Frantsii [French Code of Criminal Procedure] <<https://wipolex.wipo.int/ru/legislation/details/14295>> accessed 15.12.2018 (in French).
3. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Moldovy [Criminal Procedural Code of the Republic of Moldova] <http://pravo.org.ua/files/__.pdf> data zvernennia 15.12.2018 (in Russian).
4. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Respubliky Bilorus [Criminal Procedural Code of the Republic of Belarus] <<http://kodeksy.by/ugolovno-processualnyy-kodeks/statya-109>> data zvernennia 15.12.2018 (in Russian).
5. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Respubliky Kazakhstan [Criminal Procedural Code of the Republic of Kazakhstan] <https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=31575852#pos=2515;-50> data zvernennia 15.12.2018 (in Russian).
6. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 13.04.2012 № 4651-VI [Criminal Procedural Code of Ukraine: The Law of Ukraine] <<http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>> data zvernennia 15.12.2018 (in Ukrainian).
7. Nakaz MVS, HPU, SBU № 872/88/537 vid 26.08.2014 r. Instruktziia pro poriadok preventyvnoho zatrymanna u raioni provedennia antyterorystychnoi operatsii osib, prychetnykh do terorystychnoi diialnosti, ta osoblyvoho rezhymu dosudovoho rozsliduvannia v umovakh voiennoho, nadzvychainoho stanu abo u raioni provedennia antyterorystychnoi operatsii [Order of the Ministry of Internal Affairs, State Departments of Internal Affairs, SBU No. 872/88/537 of August 26, 2014 Instruction on the procedure for preventive detention in the area of the antiterrorist operation of persons involved in terrorist activities and special regime of pre-trial investigation in conditions of martial law, state of emergency or in the area of antiterrorist operations] <<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1038-14>> data zvernennia 15.12.2018 (in Ukrainian).

BIBLIOGRAPHY

ARTICLES

8. Melnychenko A V, 'Osnovni aspekty porushennia prav osoby pid chas zdiisnennia zatrymanna' [The main aspects of violating the rights of a person during detention] (2016) 3 Visnyk kryminalnoho sudochynstva <http://vkslaw.knu.ua/images/verstka/3_2016_Melnychenko.pdf> data zvernennia 15.12.2018 (in Ukrainian).
9. Serdechna A Y, 'Zatrymanna osoby u kryminalno protsesualnomu zakonodavstvi ta osoby, upovnovazheni yoho zastosovuvaty' [The detention of a person in the criminal procedure law and the person authorized to apply it] (2016) 40 Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu (in Ukrainian).

Plakhotnik O., Krasnova O. Legal detention in the criminal process of Ukraine.

The article deals with the issues of legal detention. Legal detention, under Art. 207 of the Criminal Procedural Code of Ukraine, establishes the right of everyone to legal detention without the approval of an investigating judge, a court of any person other than those mentioned in Art. 482 of the Criminal Procedural Code of Ukraine (hereinafter – the CPC of Ukraine). This right is granted to unauthorized officials and is determined as legal detention.

The purpose of the article is to analyze legislation on the legal basis of legal detention, the definition of subjects entitled to carry out legal detention without the approval of the investigating judge,

the court, making proposals to overcome the burden of problems faced by the detention institute with the aim of improving the current CPC of Ukraine and enforcement practices.

The procedural status of the detained person, actual and procedural detention is considered. The procedural distinction between «legal detention» and «detention by an authorized official» raises a number of questions regarding the terminological determination of the legalness of detention without the approval of the investigating judge, the court and the legality of the detention in advance. The risks during legal detention that may arise during the detention of a suspected person are considered. It is noted that the institution of such detention exists in other states and compares the current legal detention with the CPC of Ukraine in 1960. The delay in delivering the detained person and the immediate moment of detention are considered. It is noted that the legal detention carried out by unauthorized officials (citizens) in accordance with the CPC of Ukraine and the detention of authorized officials in accordance with the current Laws of Ukraine are similar in determining the legalness of detention. Preventive detention and detention are considered on the territory of diplomatic missions, consular offices of Ukraine, on an air, sea or river vessel, which is located outside Ukraine under the flag or with a distinguishing mark of Ukraine, if this ship is assigned to a port located in Ukraine. It is noted that the legalness of detention without the order of an investigating judge, the court can not be determined by legal detention in advance. Indicates the need for judicial review in any detention. Proposals are made to resolve the problematic issues of legal detention and improve procedural legislation.

The problems of legal detention must be resolved by introducing systemic changes to the existing criminal procedural legislation. The main factor in determining the legalness of detention without the approval of an investigating judge, the court should be further verification of such detention by a court. Without judicial review, no detention can be recognized as legal in advance. Other types of detention, according to the laws of Ukraine, are carried out by authorized officials in accordance with the said normative legal acts, and in content are also legal detentions, unless otherwise determined by the court.

Key words: legal detention, detention by unauthorized officials, preventive detention, de facto and procedural detention, detention on the territory of diplomatic missions, consular offices of Ukraine, on air, sea or river vessels outside Ukraine under the flag or with a distinguishing sign of Ukraine, if the ship is assigned to a port located in Ukraine, judicial control.

Стаття надійшла до редакції журналу 17.12.2018.